

MARIANA
ENRIQUEZOVÁ
TOHLE JE
MOŘE

HOST

Mariana Enriquezová
Tohle je moře

MARIANA
ENRIQUEZOVÁ
TOHLE JE
MOŘE

Brno 2019

Éste es el mar

Copyright © Mariana Enriquez, 2017

Translation © Lucie Trägerová, 2019

Obra editada en el marco del Programa “Sur” de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores y Culto de la República Argentina

Dílo bylo publikováno v rámci podpůrného programu pro překlady „Sur“ Ministerstva zahraničních věcí a církevních záležitostí Argentinské republiky

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-868-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-869-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-870-3 (Formát MobiPocket)

Oh the boys on the radio
They crash and burn
They fold and fade so slow
In your endless summer night
I'll be on the other side
When you're beautiful and dying
All the world that you've denied
When the water is too deep
You can close your eyes
And really sleep tonight

HOLE, *Boys on the Radio*

Ach ti kluci z rádia
Zhrouťí se a vyhoří
Složí se a pomalu se vytrácejí
Ve tvé nekonečné letní noci
Budu na druhé straně
Když jsi krásný a přitom umíráš
Celý svět, který jsi popíral
Když je voda příliš hluboká
Můžeš zavřít oči
A dnes v noci se konečně vyspat

HOLE, *Boys on the Radio*

Sur mes cahiers d'écolier
Sur mon pupitre et les arbres
Sur le sable sur la neige
J'écris ton nom

Sur toutes les pages lues
Sur toutes les pages blanches
Pierre sang papier ou cendre
J'écris ton nom

PAUL ÉLUARD, *Liberté*

Na své školní sešity
Na lavici na stromy
Na písek na sněh
Píšu tvé jméno

Na všechny čtené stránky
Na všechny bílé stránky
Kámen krev papír popel
Píšu tvé jméno

PAUL ÉLUARD, *Svoboda*

Zvedla hlavu a hledala pach zoufalství, který tolik potřebovala. Musí někoho obětovat. Jestli nezariskuje, nikdy si jí nevšimnou. Jak dlouho už vyčnívá z Roje? Pro ně, které žijí navěky, plyne čas jinak, protože ve věčnosti se čas přímo plouží. Zapomenout na touhu po klidu a muset křičet a utíkat a hučet a šumět a brečet se pro ni stávalo čím dál těžší.

Změnila tvar a jen tak se vznášela nad skupinou dívek sedících na trávniku na náměstí. Bez váhání si vybrala fanyanky skupiny Fallen. Představovaly tu nejlepší možnou oběť. Vyzařovaly z nich všechny potřebné pachy, jako jsou cibule, mýdlo a laciná květinová voňavka.

Nejdřív si všimla jejích rukou. Tetování jí nedovolili, a tak si symboly Fallen — dva trojúhelníky představující pár křídel, runu Dagaz — kreslila lihovkou. Na tváře si stejnou lihovkou napsala „James James James“. To byl zpěvák z Fallen, který mohl za všechen tenhle krvavý a těžký pach. Pach, který potřebovala. Vzala na sebe lidskou podobu a snažila se napodobit výraz té smutné dívky. Té s tlustýma nohama, nesouměrnými boky a dlouhými tmavými vlasy. Potřebovala si s ní popovídat a vzbudit v ní důvěru. Helena byla taky fanyankou, ale ne lidskou. Toho si byla vědoma, ale o moc víc toho nevěděla, jelikož život v Roji byl zběsilý a na poslouchání a vědění nebyl čas.

Všechny jejího druhu žily v neustálém pohybu a nikdy nespaly, jako žraloci. Každý večer šly pokřikovat na nějakou show, povětšinou v různých zemích. Každý den musely hlídat před nějakým hotelem, vstupem do divadla nebo haly, obličejů přitom měly pomalované srdíčky a logy, v ruce pevně svíraly fotky a plakáty a k tomu brečely a dupaly. Musely pročitat všechny rozhovory a učit se z paměti odpovědi, opakovat je, citovat. Musely být aktivní na sociálních sítích, na fórech a Tumblr a Facebooku a Snapchatu a Instagramu a YouTube a tweetovat a postovat, komentovat, vytvářet fámy, vyhrožovat sebevraždou. Měly se skamarádit s opravdovými fanynkami a získat pro ně cenné předměty, podepsaná cedéčka a fotky, nějaký retweet nebo dokonce soukromou zprávu. Nějaké obnošené tričko nebo možnost stát v první řadě — v tom byla obzvlášť dobrá, uměla si prorážet cestu davem, vždy dokázala najít místo hned vedle zadržovacího zábradlí a za ruku se jí přitom držela nějaká drobná zoufalá holka, která celou dobu brečela. Musely tyhle lidské fanyanky donutit ke spoustě věcí, třeba vyzdobit si pokoje fotkami jejich idolů, nechat si vytetovat jejich jména nebo loga kapel, přísahat jim věrnost, krást rodičům nebo vlastně komukoli peníze, aby mohly chodit na koncerty, kupovat si všechny dostupné reklamní předměty a mít vždy ty nejnovější verze, každé video či písničku, trávit deset, dvanáct hodin prací on-line, sdílet, postovat fotky a videa, komentovat a sledovat. V téhle digitální době se z toho stala práce na zbláznění, protože příliv videí, fotek, songů, sdílení na Spotify a YouTube, tweetů, zpráv na Facebooku, Tumblr a Instagramu byl nekonečný a mít kompletní

sbírku a všechno to sledovat bylo zhora nemožné. Mnoho jejích kolegyně se kvůli vyčerpání rozhodlo raději zmizet, stačilo se přestat hýbat, na delší dobu se zastavit a hned se rozplynuly.

Helena nezpochybňovala svou formu života, ale věděla, že by mohla mít jinou. Proto byla vždy v pohybu i přesto, že se únavou celá třásla. Chtěla poznat Pobřeží. Nechtěla už být součástí Roje, toho viru, chtěla znát svůj původ, chtěla jít do Domu. Za ta léta v neustálém pohybu a cvrkotu přišla na to, že toho může dosáhnout jedině kvalitně odvedenou prací. Bylo třeba vybrat větší Hvězdu než ostatní a nechat ji jasně zářit, vsakovat do sebe slzy a vlhkost. Pak z téhle Hvězdy udělat Legendu a díky tomu povýšit, proměnit se ve Světloňošku a dostat se až na Pobřeží.

Domnívala se, že je k tomu zapotřebí oběti, a k tomu jí poslouží ta holka s tlustýma nohama sedící na trávniku na náměstí v Santiagu de Chile.

Pravé fanynky si toho nikdy nevšimly. O Roji nikdo nevěděl. Bylo pro ně nepředstavitelné, že spousta z těch dívek, které se taky škrábaly do obličeje a šíleně milovaly, nebyly lidské bytosti. Že tady byly od nepaměti, ani ony samy navíc netušily jak dlouho, sloužily jen jako příklady k nápodobě, nutily ostatní k uctívání a touze, k tomu, aby zešilely odevzdaností. Ta nezměrná důvěřivost a nevinnost, to, jak byly opravdové dívky zranitelné, ji nikdy nepřestalo udivovat.

Oběť se jmenovala Estefanía. Bylo jí čtrnáct, chodila do školy Nuestra Señora del Huerto a nenáviděla své bohaté rodiče za to, že jí zakázali jít na koncert Fallen; bylo to poprvé, co hráli v Santiagu. Lístek neměla, protože ji

nenapadlo ukrást peníze, aby si ho mohla koupit, a proto přišla na setkání na náměstí Porrúa zjistit, jestli je někdo neprodává levněji nebo zda by ji někdo nepozval. Ruce se jí třásly a oči měla zarudlé pláčem, když vyprávěla o svém neštěstí.

„S tím ti můžu pomoci,“ řekla jí. Taky jí prozradila, že se jmenuje Helena. Žádné jméno neměla, v Roji se jména nepoužívala, ale v poslední době si při kontaktu s pravými fanynkami říkala Helena. To jméno se jí líbilo. Vzala ji za ruku a došly spolu až ke vchodu do metra. Helena ji donutila sejít dolů, „nechci, aby nás viděly ostatní,“ řekla jí. Když stály u kolejí, v rozechvělém tichu, které rozvibrovalo vzduch, zatímco projížděly soupravy, sáhla si Helena do kapsy a vytáhla Zlatou vstupenku.

„Tumáš.“

Její oběť, Estefanía, se rozbřečela a bez ustání se ptala proč. Helena jí odpověděla: „Ber to jako výhru.“ Zlatá vstupenka byla tím nejcennějším majetkem. Její majitelka měla nárok být během jedné písničky na jevišti spolu s Jamesem, s nímž se mohla spolu s ostatními fanynkami ještě ke všemu osobně vidět během krátkého setkání po koncertě. Helena jí tu vstupenku darovala i přesto, že věděla, že na ten koncert nepůjde, protože jí to rodiče zatrhnou. Vyprávěla jí o tom, jak je James na fanynky během setkání, které se vždy trochu protáhlo, milý. Také jí řekla, že je to možná naposledy, co jsou Fallen v Chile, protože, jak uvedli v několika rozhovorech, „potřebují pauzu. Zatím nechtějí oznámit, že se rozpadnou, ale už se na tom dohodli,“ šeptala jí. „Tohle je poslední turné.“

„A co když mě naši nepustí?“ zeptala se dívka.

V tunelu se objevila světla příjíždějícího metra a Helena dívku ještě rychle objala, než nastoupila.

„Tak to budeš muset utéct, vždyť máš Zlatou vstupenku!“

Dobře jsem si ji vybrala, pomyslela si Helena těsně předtím, než se z parného vagonu vypařila. Je to jen zbabělá a slabá hlupačka.

Dívka vyběhla nahoru po schodech a na náměstí za ostatními už se nevrátila. S rodiči o tom vůbec nemluvila a následujícího dne se jí podařilo utéct. Když si ale brala taxíka na autobusové nádraží, kde měly sraz s ostatními fanynkami a společně se chystaly vyrazit na stadion kousek za Santiagem, zavolala Helena dívčiným rodičům a řekla jim o jejím útěku. Dohonili ji na nádraží, jen pár vteřin předtím, než měla nastoupit. Táhli ji za sebou. Tlustá kůže na stehnech se jí celá napínala, až se jí z toho potrhaly síťované punčocháče, a jak kopala nohama, povolené bílé břicho se jí celé třáslo. Ostatní fanyanky, které zrovna nastupovaly do mikrobusu, se jí smály. Ne všechny, většina z nich spíš křičela, ať ji nechají na pokoji. Dívka ale vnímala jen posměch.

Tu noc nespala, jen hodiny a hodiny plakala v posteli a v rukou žmoulala Zlatou vstupenku. Ráno si vzala jed na krysy. Zemřela dva dny nato. Dost trpěla, říkaly její spolužačky. Helena šla na pohřeb, kde se držela za ruce s ostatními fanynkami a společně poblíž rodiny a rakve zpívaly „This is the sea“, Estefaniínu oblíbenou písničku.

Čekala, že si pro ni Světloňošky v den její smrti přijdou — James Evans se toho večera blýskl jako nikdy. Ale nedošly

si pro ni. Ani tehdy, ani den poté na hřbitov, kde je během pohřbu netrpělivě vyhlížela.

Trvalo to celý jeden lidský rok, než ji vytáhly z Roje.

Helena si odjakživa přála být Světloňskou, protože na Pobřeží na ni čekaly odpočinek, moc, Dům a jméno. Ale přestože po tom tak strašně toužila, vůbec si nevšimla, když si pro ni konečně přišly. Myslela si, že ty tři ženy jsou lidské bytosti. Byly cítit po lidské krvi, jejich dech zapáchal a kráčely trochu ztěžka; druhem chůze, který měl Roj napodobovat, když se vmísil do skupiny skutečných fanynek. Ženy s ní odvlály. Přestože slyšela šum křídel, žádná neviděla. Roj celou noc kvílel a hučel, napůl v oslavách a napůl ze závisti.

Měla se toho hodně co učit. Nejednalo se o pouhý jeden Dům, ve kterém by to bzučelo jako v Roji. Domů bylo mnoho a ty, které žily na Pobřeží, se mezi nimi mohly libovolně pohybovat. Měly jedinou matku, jež bývala viděna či volána zřídka — matku Hekaté. V Roji panoval názor, že byla pouhou Legendou, jen klamem, ale Světloňsky se té nevědomosti smály. Také měly starší sestry: pod zemí, s květinami ve vlasech žila Persefona a na suchých a tmavých místech se schovávaly Imago, které bývaly obklopené pavouky a jimž se nebylo radno dívat do očí.

Helena si musela na své nové tělo zvykat. Od té doby, co přestala patřit do Roje, se z pubertální dívky stala mladá, krásná žena. V tomto novém těle se mohla jednoduše proměnit v opar či mlhu a také se mohla vznášet. Pohybovala se pomalu, ale rychlost už nepotřebovala. Odpoledne

trávila na sluneční terase. Moře pod ní se zdálo být klidné a hodně zelené, jako louka. Zpočátku byla dost zamlklá a Světloňošky jí to ticho dopřávaly. Pak jí pomalu začínaly vyprávět své příběhy.

Helena sdílela Dům s dalšími čtyřmi Světloňoškami. Té nejráznější a nejmáznější z nich, která rozhodla o tom, že se nakonec bude jmenovat Helena, a vždy se rozčilovala, pokud se chovala jako členka Roje („s tím je konec,“ řekla jí jednou, když Helena odmítla nacvičovat jedení, přičemž jí pevně svírala ruku), se říkalo Violeta. Udělala Legendu z Kurta Cobaina. Vysvětlila Heleně, že ve chvíli, kdy vstoupila do Domu, získala schopnost jasnovidectví a působení bolesti. „Můžeš jim přivodit nějakou nemoc,“ řekla jí. „Dokážeš poznat, co je bolí.“

„Poslali mě sledovat Kurta, když byl ještě mladoučký,“ vyprávěla Violeta, jež měla chlapecky útlou postavu, vlasy obarvené na fuchsiovou a nosila černé lodičky na vysokém podpatku. „V jeho případě jsem se rozhodla pro bolest žaludku. Už si ani nepamatuju proč. Můžeš prostě něco vyzkoušet, a když to nebude fungovat, upustit od toho.“

„Vyzkoušela jsem snad všechno, ale ten idiot ne a ne umřít!“ přerušila ji Gina, která jako jediná z nich vždy hulákala a pila alkohol, přestože na ně vůbec nepůsobil a pít ho měly, jen když napodobovaly lidi. Gina udělala Legendu ze Sida Viciouse. Violeta ji ignorovala.

„Zafungovalo to. Šíleně trpěl, a tak začal užívat heroin a další drogy, aby si trochu ulevil od bolesti, tedy aspoň ze začátku — pak se stal závislým a všechno se zjednodušilo. Vždy když se snažil si odvyknout, způsobil jsem

mu trochu víc bolesti. Všechno je to sepsané v knihách, životopisech, rozhovorech, jeho deníku; žádný lékař nebyl schopný diagnostikovat původ jeho bolesti. Dobře mě poslouchej — já ho mohla nechat umřít na předávkování. Ale v jeho případě by to nebylo dost. Máme z nich udělat Hvězdy, ne mrtvolu, Heleno. Pokaždé jsem je nechala, aby se ho pokusili zachránit. Dovolila jsem jim ho hospitalizovat, píchat mu naloxon a tím ho zachránit od předávkování. Nechala jsem je, aby ho poslali do léčebny. Pak jsem zasáhla. Pomohla jsem mu utéct. Řekla jsem mu, že ten plot se dá jednoduše přeskočit, ale to byla lež, nešlo to. Pomohla jsem mu s tím. Sehnala jsem mu peníze na taxíka a na letadlo do Seattlu. Týden jsme byli u něj doma. Všechno bylo nehybné, to poznáš, až to přijde — pak už nejde nic změnit. A právě toho musíš dosáhnout, Heleno, toho nevyhnutelného. Rodina ani soukromý detektiv ho nedokázali najít, a to byl u sebe doma! Nastane chvíle, kdy je nalákáme do našeho světa, kde se řídí našimi pravidly. V tu chvíli už jsou bezmocní.“

„Je to nádhera,“ povzdychla si Marianne v hedvábné košili a sandálech. Nosila korále z mušliček, jež cinkaly při každém jejím pohybu, a všelijaké náramky, co se třpytily na sluníčku. Posadila se do jednoho z velkých křesel na obrovské terase. Její zásluhou se stala Legenda z Jima Morrisona. „Ta chvíle, kdy se ti odevzdají...“

„Kurt se nikdy neodevzdal. Chtěl se zabít.“

„To není pravda! Vždyť ty sama jsi mu píchla heroin! To tys mu dala do ruky pistoli! Jak ses u toho cítila, když jsi ho dovedla k smrti? Nebylo to překrásné, vidět mu smrt v očích? V těch očích, které hrály všemi odstíny modré...“